

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 6

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 4 ianuarie 2007

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		1.869/2006. — Hotărâre pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 557/2006 privind stabilirea datei de la care se pun în circulație pașapoartele electronice, precum și a formei și conținutului acestora, și pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 1.016/2003 privind stabilirea formei și conținutului permiselor de ședere și ale documentelor de călătorie care se eliberează străinilor 14	
Decizia nr. 772 din 7 noiembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 ¹ din Codul de procedură civilă	2-3	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 780 din 7 noiembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 249 și art. 289 din Codul penal	3-4	978/2006. — Ordin al ministrului muncii, solidarității sociale și familiei pentru modificarea Ordinului ministrului muncii, solidarității sociale și familiei nr. 407/2004 privind dovedirea, în vederea recalculării pensiei, a absolvirii cursurilor de zi ale învățământului universitar 15	
Decizia nr. 781 din 7 noiembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 28 alin. (2) teza întâi din Legea sindicatelor nr. 54/2003 și ale art. 78 partea finală din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative.....	5-7	1.698/2006. — Ordin al ministrului sănătății publice privind desemnarea președintelui Comitetului interministerial științific consultativ pentru evaluarea toxicității și ecotoxicității substanțelor chimice periculoase 15	
Decizia nr. 791 din 7 noiembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 teza finală din Legea nr. 164/2001 privind pensiile militare de stat	7-8	ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE DE SUPRAVEGHERE A PRELUCRĂRII DATELOR CU CARACTER PERSONAL	
Decizia nr. 803 din 9 noiembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 720 ⁸ și art. 720 ⁹ din Codul de procedură civilă	9-10	167/2006. — Decizie privind aprobarea Clauzelor contractuale standard în cazul transferurilor de date cu caracter personal către un împuternicit stabilit într-un stat a cărui legislație nu prevede un nivel de protecție cel puțin egal cu cel oferit de legea română 16-27	
Decizia nr. 811 din 9 noiembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 394 alin. 1 lit. d) și art. 417 din Codul de procedură penală	10-11	ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 838 din 16 noiembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală	11-13	Decizia nr. XIV din 22 mai 2006 28-29	
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		Decizia nr. XVIII din 12 iunie 2006 29-30	
1.855/2006. — Hotărâre privind garantarea de către Ministerul Finanțelor Publice, în proporție de 80%, a unui împrumut intern contractat de Societatea Comercială „Electrocentrale Deva” — S.A. în vederea asigurării parțiale a resurselor financiare necesare pentru realizarea proiectului de reabilitare a Grupului nr. 1 de 210 MW din Centrala Termoelectrică Mintia—Deva	13-14	Decizia nr. XIX din 12 iunie 2006 31-32	

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 772

din 7 noiembrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281¹ din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Cargus International” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 1.502/C/2005 al Tribunalului Vrancea — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 4 mai 2006, pronunțată în Dosarul nr. 1.502/C/2005, **Tribunalul Vrancea — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 281¹ din Codul de procedură civilă.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Cargus International” — S.R.L. din București în cadrul soluționării unei cereri pentru lămurirea și întinderea dispozitivului unei sentințe civile a Tribunalului Vrancea.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, deoarece, după modificarea adusă prin Legea nr. 219/2005, se permite părților să ceară lămurirea cu privire la înțelesul, întinderea sau aplicarea dispozitivului hotărârii oricând, eliminându-se din cuprinsul prevederii legale termenul existent anterior modificării. În felul acesta se poate ajunge la modificarea dispozitivului unei hotărâri irevocabile, sub aparența unei simple „lămuriri”.

Tribunalul Vrancea — Secția civilă și-a exprimat opinia în sensul că dispozițiile legale criticate nu contravin dreptului la un proces echitabil și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil, iar eliminarea termenul de introducere a cererii de lămurire a avut ca scop asigurarea simetriei instituțiilor juridice de drept procesual civil.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât prin lămurirea înțelesului hotărârii dispozitivul nu poate fi modificat, ci se

interpretează doar măsurile dispuse de instanță și numai până la începerea executării.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, întrucât instanța investită cu soluționarea cererii de lămurire a dispozitivului nu rejudecă și nu se pronunță pe fond, astfel încât persoanele interesate beneficiază de toate garanțiile dreptului la un proces echitabil.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 281¹ din Codul de procedură civilă.

Alin. 1 al acestui articol de lege a fost modificat prin art. I pct. 38 din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 609 din 14 iulie 2005, iar alin. 2 și 3 au fost modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, ordonanță publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 479 din 2 octombrie 2000.

Dispozițiile art. 281¹ din Codul de procedură civilă au, în prezent, următorul cuprins: *„În cazul în care sunt necesare lămuriri cu privire la înțelesul, întinderea sau aplicarea dispozitivului hotărârii ori acesta cuprinde dispoziții potrivnice, părțile pot cere instanței care a pronunțat hotărârea să lămurească dispozitivul sau să înlăture dispozițiile potrivnice.*

Instanța va rezolva cererea de urgență, prin încheiere dată în camera de consiliu, cu citarea părților.

Încheierea se va atașa la hotărâre atât în dosarul cauzei, cât și în dosarul de hotărâri al instanței.”

Anterior modificării aduse prin Legea nr. 219/2005, alineatul 1 al textului de lege criticat cuprindea și condiția formulării cererii *„în termenul prevăzut de lege pentru declararea, după caz, a apelului sau recursului împotriva acelei hotărâri”.*

Autorul excepției consideră că eliminarea dispoziției privind termenul de introducere a cererii prevăzute de art. 281¹ din Codul de procedură civilă contravine prevederilor constituționale ale art. 20 alin. (2) referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21

privind accesul liber la justiție, precum și celor ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil.

Curtea Constituțională constată că excepția de neconstituționalitate, așa cum a fost formulată, este

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Cargus International” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 1.502/C/2005 al Tribunalului Vrancea — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 noiembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 780

din 7 noiembrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 249 și art. 289 din Codul penal

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 249 și 289 din Codul penal, excepție ridicată de Gheorghe Pop în Dosarul nr. 505/P/F/2004 al Curții de Apel Brașov — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Partea Marin Bîlc a depus la dosar o cerere prin care solicită acordarea unui nou termen de judecată în vederea pregătirii apărării.

Reprezentantul Ministerului Public nu se opune cererii formulate de autorul excepției.

Curtea, deliberând asupra cererii formulate, în temeiul art. 14 din Legea nr. 47/1992 și al art. 156 din Codul de procedură civilă, dispune respingerea acesteia.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca

inadmisibilă, întrucât are ca finalitate reintroducerea termenului eliminat prin Legea nr. 219/2005. Or, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.

neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 iunie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 505/P/F/2004, **Curtea de Apel Brașov — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 249 și 289 din Codul penal**, excepție ridicată de Gheorghe Pop în dosarul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei cauze penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 249 și 289 din Codul penal, prin trimitere la art. 145 și 147 din același cod, sunt neconstituționale, deoarece asimilarea notarului public cu funcția de funcționar public aduce atingere principiului egalității în fața legii. Notarul public ține de esența unei profesii independente, neavând îndatoriri, sarcini și atribuții specifice reglementate de dispozițiile referitoare la statutul funcționarilor publici.

Curtea de Apel Brașov — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prin circumstanțierea subiectului activ al infracțiunilor prevăzute și pedepsite de art. 249 și 289 din Codul penal nu se aduce atingere principiului egalității în

fața legii și a autorităților. Apreciază că dispozițiile art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție nu au incidență în cauză.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate, prin care sunt stabilite condițiile în care un funcționar sau un funcționar public poate răspunde penal pentru unele dintre faptele pe care le-ar putea săvârși în cadrul exercitării atribuțiilor de serviciu, nu contravin principiului egalității în drepturi, fiind deopotrivă aplicabile tuturor cetățenilor aflați în aceeași situație.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate nu instituie privilegii sau discriminări, fiind aplicabile în mod egal oricărei persoane care are calitatea de funcționar sau funcționar public și nu conțin în sine o reglementare care să creeze o inegalitate pe criterii de rasă, de naționalitate, de origine etnică, de limbă, de religie, de sex, de opinie, de apartenență politică, de avere sau de origine socială. Definierea noțiunilor de funcționar public și de funcționar este atributul legiuitorului. Or, potrivit art. 3 și 4 din Legea nr. 36/1995, notarul public este investit să îndeplinească un serviciu de interes public, actul întocmit de acesta purtând sigiliu și semnătură fiind asimilat actului ce emană de la o autoritate publică. În sfârșit, dispozițiile legale criticate nu contravin, în opinia Avocatului Poporului, nici prevederilor art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 249 și art. 289 din Codul penal, excepție ridicată de Gheorghe Pop în Dosarul nr. 505/P/F/2004 al Curții de Apel Brașov — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 noiembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 249 și 289 din Codul penal, care au următorul conținut:

— Art. 249 — Neglijența în serviciu: „*Încălcarea din culpă, de către un funcționar public, a unei îndatoriri de serviciu, prin neîndeplinirea acesteia sau prin îndeplinirea ei defectuoasă, dacă s-a cauzat o tulburare însemnată bunului mers al unui organ sau al unei instituții de stat ori al unei alte unități din cele la care se referă art. 145 sau o pagubă patrimoniului acesteia ori o vătămare importantă intereselor legale ale unei persoane, se pedepsește cu închisoare de la o lună la 2 ani sau cu amendă.*

Fapta prevăzută în alin. 1, dacă a avut consecințe deosebit de grave, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 10 ani.“;

— Art. 289 — Falsul intelectual: „*Falsificarea unui înscris oficial cu prilejul întocmirii acestuia, de către un funcționar aflat în exercițiul atribuțiilor de serviciu, prin atestarea unor fapte sau împrejurări necorespunzătoare adevărului ori prin omisiunea cu știință de a insera unele date sau împrejurări, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.*

Tentativa se pedepsește.“

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii, ale art. 73 alin. (3) lit. j) referitoare la reglementarea prin lege organică a statutului funcționarilor publici, ale art. 126 alin. (5) referitoare la interdicția înființării de instanțe extraordinare, precum și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 289 din Codul penal au mai fost supuse controlului de constituționalitate, ca și în prezenta cauză, sub aspectul determinării conținutului și a înțelesului noțiunii de funcționar public, și eventuala contrarietate a acestora cu prevederile din Legea fundamentală și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate. Astfel, prin Decizia nr. 176 din 18 iunie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 542 din 24 iulie 2002, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 147, 246 și 289 din Codul penal.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziei mai sus amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 781

din 7 noiembrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 28 alin. (2) teza întâi din Legea sindicatelor nr. 54/2003 și ale art. 78 partea finală din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 28 alin. (2) teza întâi din Legea sindicatelor nr. 54/2003 și ale art. 78 partea finală din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, excepție ridicată de Consiliul Județean Constanța în Dosarul nr. 1.691/2006 al Curții de Apel Iași — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde, pentru partea Sindicatul Salariaților din Teatrul de Revistă „Fantasio” din Constanța, domnul avocat Aurel Glăvan, apărător ales cu delegație la dosar. Se constată lipsa autorului excepției și a părților Sindicatul Salariaților din Teatrul Dramatic „Ovidius” și Sindicatul Salariaților din Teatrul de Balet „Oleg Danovschi”, ambele din Constanța. Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent învederează Curții că autorul excepției a transmis o cerere prin care solicită acordarea unui nou termen de judecată în vederea pregătirii apărării.

Reprezentantul Sindicatului Salariaților din Teatrul de Revistă „Fantasio” și reprezentantul Ministerului Public se opun admiterii cererii de amânare.

Deliberând, Curtea respinge cererea de amânare, în temeiul art. 156 alin. 1 din Codul de procedură civilă.

Cauza aflându-se în stare de judecată, Curtea acordă cuvântul reprezentantului Sindicatului Salariaților din Teatrul de Revistă „Fantasio”. Acesta solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, întrucât textele de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate de autorul excepției.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 iunie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 1.691/2006, **Curtea de Apel Iași — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 28 alin. (2) teza întâi din Legea sindicatelor nr. 54/2003 și ale**

art. 78 partea finală din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative.

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Consiliul Județean Constanța într-o cauză de contencios administrativ având ca obiect soluționarea recursului declarat împotriva sentinței prin care Tribunalul Iași — Secția de contencios administrativ a anulat două hotărâri emise de autorul excepției.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 28 alin. (2) din Legea sindicatelor nr. 54/2003 sunt neconstituționale, întrucât constituie o completare a art. 9 din Constituție, care nu prevede în mod expres dreptul sindicatelor de a introduce acțiuni în fața instanțelor judecătorești. Consideră că textul de lege criticat este contrar și art. 21 din Constituție, care, în interpretarea sa, consacră dreptul persoanelor fizice sau juridice, inclusiv organizațiilor sindicale, de a se adresa justiției, dar numai pentru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime proprii, nu și ale altora. În continuare, susține că formularea din finalul art. 78 din Legea nr. 24/2000 reprezintă o încălcare a art. 120 alin. (1) și art. 122 din Constituție, întrucât restrânge aplicarea principiului autonomiei locale doar la domeniile stabilite de legiuitorul ordinar, or, prevederile constituționale conferă autorităților administrației locale competență materială generală.

Curtea de Apel Iași — Secția de contencios administrativ și fiscal arată că, asupra excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 28 alin. (2) din Legea sindicatelor nr. 54/2003, Curtea Constituțională s-a pronunțat în repetate rânduri în sensul respingerii acesteia. Referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 78 din Legea nr. 24/2000, apreciază că este neîntemeiată, întrucât consacrarea constituțională a principiului descentralizării, autonomiei locale și al deconcentrării serviciilor publice nu semnifică o libertate absolută a unităților administrativ-teritoriale în exercitarea atribuțiilor conferite prin lege.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 alin. (2) din Legea sindicatelor nr. 54/2003 este neîntemeiată. Precizează că textul criticat reprezintă o aplicare a art. 9 din Constituție, acesta fiind chiar temeiul constituțional al reglementării condițiilor și mijloacelor prin care organizațiile sindicale contribuie la apărarea drepturilor și intereselor legitime ale membrilor lor. Consideră că textul de lege criticat nu contravine nici art. 21 din Constituție. Referitor la critica de neconstitu-

ționalitate a prevederilor art. 78 din Legea nr. 24/2000, arată că reglementarea la nivel legal a limitelor în care autoritățile administrației publice locale pot elabora acte normative nu contravine principiului constituțional al autonomiei locale.

Avocatul Poporului consideră că prevederile art. 28 alin. (2) din Legea sindicatelor nr. 54/2003 sunt constituționale și constituie o concretizare a dreptului de acces liber la justiție, sindicatele contribuind la apărarea drepturilor și la promovarea intereselor profesionale, economice și sociale ale membrilor lor. Precizează că nu poate fi reținută nici critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 78 partea finală din Legea nr. 24/2000, întrucât prevederile constituționale invocate de autorul excepției se referă la principiul autonomiei locale în cadrul organizării administrației publice din unitățile administrativ-teritoriale, iar nu la existența unei autonomii de decizie în afara cadrului legal, care este general obligatoriu.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile reprezentantului părților, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 28 alin. (2) teza întâi din Legea sindicatelor nr. 54/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 73 din 5 februarie 2003, potrivit căreia *„În exercitarea atribuțiilor prevăzute la alin. (1) organizațiile sindicale au dreptul de a întreprinde orice acțiune prevăzută de lege, inclusiv de a formula acțiune în justiție în numele membrilor lor, fără a avea nevoie de un mandat expres din partea celor în cauză. (...)”*, și cele ale art. 78 partea finală din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 777 din 25 august 2004, care au următorul cuprins: *„Actele normative ale autorităților administrației publice locale se adoptă ori se emit pentru reglementarea unor activități de interes local, în limitele stabilite prin Constituție și prin lege și numai în domeniile în care acestea au atribuții legale.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, art. 28 alin. (2) teza întâi din Legea sindicatelor nr. 54/2003 contravine dispozițiilor constituționale ale art. 9 — *„Sindicatele, patronatele și asociațiile profesionale”* și ale art. 21 — *„Accesul liber la justiție”*. În ceea ce privește art. 78 partea finală din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, autorul excepției susține că este contrar dispozițiilor constituționale ale art. 120 alin. (1) care stabilește principiile de bază pe care se întemeiază administrația publică din unitățile administrativ-teritoriale și celor ale art. 122 referitor la consiliul județean.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. Dispozițiile art. 28 alin. (2) din Legea sindicatelor nr. 54/2003 au mai format obiect al controlului de constituționalitate, iar Curtea a respins excepția ca neîntemeiată. Astfel, în considerentele Deciziei nr. 175 din 15 aprilie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din 17 mai 2004, Curtea a constatat că *„nu există nicio interdicție constituțională pentru ca legea și statutele organizațiilor sindicale să prevadă dreptul acestora de a introduce acțiuni în justiție în numele membrilor lor și de a-i reprezenta pe aceștia în cauzele al căror obiect este compatibil cu rolul sindicatelor, respectiv de a apăra drepturile sau interesele profesionale, economice și sociale ale membrilor lor”*. În aceeași decizie, Curtea a reținut că, *„potrivit tezei finale a art. 28 alin. (2) din Legea nr. 54/2003, acțiunea în justiție nu va putea fi introdusă sau continuată de organizația sindicală dacă cel în cauză se opune sau renunță la judecată, ceea ce constituie o garanție a realizării scopului sindicatelor, și anume apărarea drepturilor și intereselor profesionale, economice și sociale ale membrilor săi”*. Prin urmare, dreptul de liber acces la justiție, garantat constituțional prin art. 21, nu este nesocotit. De asemenea, Curtea a statuat că temeiul constituțional în virtutea căruia sindicatele au dreptul de a întreprinde orice acțiune prevăzută de lege, inclusiv de a formula acțiune în justiție în numele membrilor lor, îl constituie prevederile art. 9, pe care autorul excepției le invocă în motivarea acesteia.

II. În ceea ce privește dispozițiile art. 78 partea finală din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, Curtea observă că acestea circumscriu posibilitatea autorităților administrației publice locale de a adopta sau de a emite acte normative numai în domeniile în care acestea au competențe atribuite în mod legal. Asupra semnificației principiului statuat de art. 120 alin. (1) din Constituție, Curtea Constituțională a reținut, în Decizia nr. 136 din 3 mai 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 647 din 16 octombrie 2001, că *„se referă la principiul autonomiei locale în cadrul organizării administrației publice din unitățile administrativ-teritoriale, iar nu la existența unei autonomii de decizie în afara cadrului legal, care este general obligatoriu”*. Prin Decizia nr. 566 din 20 decembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 155 din 22 februarie 2005, Curtea a reținut că însăși Carta europeană a autonomiei locale, adoptată la Strasbourg la 15 octombrie 1985, făcând referire, în art. 3 pct. 1, la cadrul legal intern, definește conceptul de autonomie locală ca *„dreptul și capacitatea efectivă ale autorităților administrației publice locale de a soluționa și de a gestiona, în cadrul legii, în nume propriu și în interesul populației locale, o parte importantă a treburilor publice”*. În plus, Curtea Constituțională a statuat că principiul autonomiei locale nu presupune *„absolvirea autorităților administrației publice locale de la obligația respectării legilor cu caracter general și valabilitate pe întreg teritoriul țării”*. Prin urmare, critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 78 partea finală din Legea nr. 24/2000, prin raportare la prevederile constituționale ale art. 120 alin. (1) și ale art. 122, este neîntemeiată.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 28 alin. (2) teza întâi din Legea sindicatelor nr. 54/2003 și ale art. 78 partea finală din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, excepție ridicată de Consiliul Județean Constanța în Dosarul nr. 1.691/2006 al Curții de Apel Iași — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 noiembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 791

din 7 noiembrie 2006

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 teza finală
din Legea nr. 164/2001 privind pensiile militare de stat**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Serban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 teza finală din Legea nr. 164/2001 privind pensiile militare de stat, excepție ridicată de Anton Neculai în Dosarul nr. 33.572/2/2005 (nr. vechi 4.004/2005) al Curții de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției. Lipsește partea Ministerul Administrației și Internelor — Casa de Pensii, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Autorul excepției solicită admiterea excepției de neconstituționalitate. În acest sens, arată că art. 15 teza finală din Legea nr. 164/2001 creează o discriminare între cadrele militare aflate în rezervă și cele active, deși acestea se află într-o situație juridică identică. De asemenea, consideră că textul de lege criticat are efecte retroactive, întrucât se aplică și persoanelor trecute în rezervă anterior intrării în vigoare a Legii nr. 164/2001.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că situația cadrelor militare active nu este identică cu cea a cadrelor aflate în rezervă, precum și faptul că textul de lege criticat se aplică de la intrarea sa în vigoare, pentru viitor, fără a avea efecte retroactive.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 6 martie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 33.572/2/2005 (nr. vechi 4.004/2005), **Curtea de Apel**

București — Secția a VII-a civilă pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 teza finală din Legea nr. 164/2001 privind pensiile militare de stat, excepție ridicată de Anton Neculai cu prilejul soluționării recursului declarat împotriva Sentinței civile nr. 2.484 din 7 iunie 2005, pronunțată de Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 2.424/AS/2005.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 15 teza finală din Legea nr. 164/2001 sunt neconstituționale, contravenind dispozițiilor art. 16 alin. (1) și art. 15 alin. (2) din Constituție. Astfel, în opinia sa, textul de lege criticat este discriminatoriu, întrucât aplică un tratament juridic diferențiat cadrelor militare în rezervă în raport cu cele active, sub aspectul condițiilor ce trebuie îndeplinite pentru a obține pensia militară de serviciu. De asemenea, arată că, deși textul de lege criticat reglementează un domeniu specific, respectiv pensia militară, „induce în mod nepermis reglementări din alte domenii, total diferite, respectiv din sistemul public de pensii“. În sfârșit, consideră că este încălcat și principiul constituțional al neretroactivității legii civile, întrucât art. 15 din Legea nr. 164/2001 se aplică și cadrelor militare trecute în rezervă înainte de data intrării în vigoare a legii.

Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale consideră că excepția ridicată nu este întemeiată, deoarece nu instituie discriminări între persoane aflate în situații identice, ci prevede un tratament juridic diferențiat pentru situații diferite.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. Astfel, consideră că persoanele care se pensionează ca militari activi se află într-o situație obiectiv

diferită față de cele care au fost trecute în rezervă la o dată la care nu îndeplineau condițiile de pensionare ori pentru că nu aveau împlinită vârsta sau vechimea totală necesară, ceea ce justifică opțiunea legiuitorului de a adopta reglementări diferite pentru persoanele care rămân în activitatea militară până la pensionare. De asemenea, consideră că textul de lege criticat produce efecte pentru viitor, respectiv pentru cadrele militare trecute în rezervă care se pensionează începând de la data intrării în vigoare a acestor dispoziții legale.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile art. 15 din Legea nr. 164/2001 sunt constituționale în raport cu dispozițiile art. 16 din Constituție, întrucât nu instituie privilegii sau discriminări între cetățenii aflați în situații identice. Persoanele care urmează să beneficieze de pensie militară de stat, în condițiile prevăzute de dispozițiile legale indicate, se află într-o situație diferită față de cea a altor categorii de cadre militare, ceea ce justifică și tratamentul juridic diferențiat. De asemenea, textul de lege criticat nu conține în sine nicio dispoziție cu caracter retroactiv sau care ar putea produce efecte retroactive.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au transmis punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 15 teza finală din Legea nr. 164/2001 privind pensiile militare de stat, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 748 din 14 octombrie 2002.

Acest articol de lege are următoarea redactare:

— Art. 15: „*Cadrele militare care la data trecerii în rezervă nu îndeplinesc condițiile de acordare a unei pensii, dar au o vechime în serviciul militar de cel puțin 15 ani pentru bărbați și 10 ani pentru femei, beneficiază de pensie militară de stat la împlinirea vârstelor standard prevăzute în Legea nr. 19/2000, proporțional cu numărul anilor de serviciu militar.*”

În opinia autorului excepției, dispozițiile legale criticate sunt contrare prevederilor constituționale ale art. 15

alin. (2), care consacră principiul neretroactivității legii, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile, și ale art. 16 alin. (1), care consacră principiul egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că esența criticii formulate de autorul excepției constă în faptul că textul de lege atacat ca fiind neconstituțional ar crea o situație mai dezavantajoasă cadrelor militare în rezervă în raport cu cadrele militare active, sub aspectul condițiilor ce trebuie îndeplinite pentru a obține pensia militară de stat. În acest sens, este invocat faptul că teza finală a art. 15 din Legea nr. 164/2001 face trimitere la condițiile de pensionare prevăzute de Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000.

Față de aceste critici, Curtea constată că, potrivit prevederilor art. 47 alin. (2) din Constituție, cetățenii au dreptul la pensie și la alte forme de asigurări ori de asistență socială în condițiile legii. Astfel, legiuitorul este în drept să stabilească condițiile și criteriile de acordare a pensiei, precum și modul de calcul al acesteia. De asemenea, legiuitorul, în considerarea unor situații deosebite, poate stabili condiții, criterii și un mod de calcul al drepturilor de pensie diferite pentru anumite categorii socioprofesionale. În această categorie se încadrează și pensia de serviciu pentru militari reglementată de Legea nr. 164/2001. Aceasta, fiind mai avantajoasă decât alte categorii de pensii, conform opțiunii legiuitorului, se acordă persoanelor care rămân în activitatea militară până la pensionare, fără a fi excluse nici fostele cadre militare, așa cum reiese din dispozițiile art. 15 din Legea nr. 164/2001. Cu toate acestea, situația obiectiv diferită în care se află cadrele militare în activitate în raport cu cele aflate în rezervă la data pensionării a determinat opțiunea legiuitorului pentru un tratament juridic diferențiat, în deplin acord cu principiul constituțional al egalității în drepturi, potrivit căruia situații de fapt obiectiv diferite justifică instituirea unui tratament juridic diferit.

Curtea constată că nu pot fi reținute nici criticile referitoare la retroactivitatea dispozițiilor de lege criticate, având în vedere că acestea se aplică pentru viitor, respectiv acelor cadre militare trecute în rezervă care se vor pensiona începând cu data intrării în vigoare a Legii nr. 164/2001.

De altfel, asupra conformității textului de lege criticat cu dispozițiile constituționale invocate, Curtea s-a mai pronunțat și prin Decizia nr. 404 din 28 octombrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 896 din 15 decembrie 2003.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 teza finală din Legea nr. 164/2001 privind pensiile militare de stat, excepție ridicată de Anton Neculai în Dosarul nr. 33.572/2/2005 (nr. vechi 4.004/2005) al Curții de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 noiembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 803

din 9 noiembrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 720⁸ și art. 720⁹
din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 720⁸ și art. 720⁹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Marna” — S.A. din Râmnicu Vâlcea în Dosarul nr. 606/2006 al Judecătoriai Râmnicu Vâlcea.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cererii depuse la dosar de către autorul excepției prin care acesta solicită acordarea unui nou termen de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public lasă la aprecierea instanței acordarea unui nou termen de judecată.

Curtea respinge cererea de acordare a unui nou termen de judecată.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 5 mai 2006, pronunțată în Dosarul nr. 606/2006, **Judecătoria Râmnicu Vâlcea a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 720⁸ și art. 720⁹ din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Marna” — S.A. din Râmnicu Vâlcea într-o cauză ce are ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor art. 16 alin. (1) și (2), art. 21 alin. (1), (2) și (3) și art. 44 alin. (1) din Constituție, deoarece prevederile art. 720⁸ din Codul de procedură civilă intră în contradicție cu cele ale art. 720⁹, impunându-se interpretarea lor *per a contrario* pentru a se statua că numai hotărârile comerciale ce nu sunt susceptibile de executare silită sunt executorii.

Judecătoria Râmnicu Vâlcea arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, face referire la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că instituirea unor reguli procedurale privind hotărârile judecătorești date în materie comercială nu îngreudește sub niciun aspect dreptul părților interesate de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor și intereselor lor legitime și de a beneficia de toate garanțiile care condiționează procesul echitabil. De asemenea, arată că nu poate fi reținută nici critica potrivit căreia textele de lege criticate contravin art. 16 și 44 din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 720⁸ și art. 720⁹ din Codul de procedură civilă, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 80 și pct. 81 din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 609 din 14 iulie 2005.

Textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 720⁸: „Hotărârile date în primă instanță privind procesele și cererile în materie comercială sunt executorii. Executarea apelului nu suspendă de drept executarea.”;

— Art. 720⁹: „Pentru hotărârea judecătorească dată în materie comercială, care se aduce la îndeplinire prin executare silită, hotărârea, purtând mențiunea că este irevocabilă, constituie titlu executoriu, fără efectuarea altor formalități.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (1), (2) și (3) referitoare la accesul liber la justiție și art. 44 alin. (1) referitoare la dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul acesteia critică, în esență, contrarietatea între cele două texte de lege criticate, solicitând, de asemenea, și interpretarea acestora.

Astfel, Curtea observă că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestui text cu dispozițiile constituționale pretins violate, iar nu compararea prevederilor mai multor legi între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției. Procedându-se

altfel, s-ar ajunge, inevitabil, la concluzia că, deși fiecare dintre dispozițiile legale este constituțională, numai coexistența lor ar pune în discuție constituționalitatea uneia dintre ele.

Curtea constată că această critică nu poate fi primită, întrucât, potrivit prevederilor art. 2 din Legea nr. 47/1992

privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, eventuala contradicție existentă între dispozițiile unor legi în vigoare neintrând sub incidența controlului de constituționalitate, excepția de neconstituționalitate urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 720⁸ și art. 720⁹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Marna” — S.A. din Râmnicu Vâlcea în Dosarul nr. 606/2006 al Judecătorei Râmnicu Vâlcea.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 noiembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 811

din 9 noiembrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 394 alin. 1 lit. d) și art. 417 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 394 alin. 1 lit. d) și art. 417 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ștefan Suzeanu în Dosarul nr. 2.203/2006 al Judecătorei Bistrița.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Autorul excepției a depus la dosar concluzii scrise prin care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate și judecata în lipsă.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, deoarece critica autorului vizează o omisiune de reglementare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 11 mai 2006, pronunțată în Dosarul nr. 2.203/2006, **Judecătoria Bistrița a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 394 alin. 1 lit. d) și art. 417 din Codul de**

procedură penală, excepție ridicată de Ștefan Suzeanu în dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textele legale criticate sunt neconstituționale, deoarece sunt incomplete în sensul că art. 394 alin. 1 lit. d) din Codul de procedură penală nu se referă și la judecarea cauzelor din recurs, iar art. 417 din același cod nu sancționează deciziile pronunțate de tribunal, care, deși false, pot rămâne definitive, fiind astfel puse în executare.

Judecătoria Bistrița opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 394 alin. 1 lit. d) din Codul de procedură penală este neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile art. 394 alin. 1 lit. d) și art. 417 din Codul de procedură penală, care instituie reguli procedurale privind cazurile de revizuire și rămânerea definitivă a hotărârii instanței de recurs, se aplică în mod egal tuturor persoanelor vizate de ipoteza normei, fără discriminări pe considerente arbitrare.

De asemenea, prevederile legale criticate nu conțin norme contrare dreptului de proprietate.

Avocatul Poporului mai arată că autorul excepției critică textele din perspectiva unei omisiuni de reglementare. Or, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 394 alin. 1 lit. d) și art. 417 din Codul de procedură penală, cu denumirea marginală *Cazurile de revizuire* și, respectiv, *Rămânerea definitivă a hotărârii instanței de recurs*, care au următorul conținut:

— Art. 394 alin. 1 lit. d): „*Revizuirea poate fi cerută când: [...]*”

d) un membru al completului de judecată, procurorul ori persoana care a efectuat acte de cercetare penală a comis o infracțiune în legătură cu cauza a cărei revizuire se cere;”

— Art. 417: „*Hotărârea instanței de recurs rămâne definitivă la data pronunțării acesteia când:*

a) recursul a fost admis și procesul a luat sfârșit în fața instanței de recurs, fără rejudecare;

b) cauza a fost rejudecată de către instanța de recurs, după admiterea recursului;

c) cuprinde obligarea la plata cheltuielilor judiciare în cazul respingerii recursului.”

În susținerea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia nu a invocat niciun temei constituțional.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 394 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional. Astfel, prin Decizia nr. 324 din 18 aprilie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 392 din 8 mai 2006, a fost respinsă ca neîntemeiată o excepție similară pentru considerentele acolo arătate, care sunt opozabile și criticii referitoare la art. 417 din Codul de procedură penală.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziei mai sus amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 394 alin. 1 lit. d) și art. 417 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ștefan Suzeanu în Dosarul nr. 2.203/2006 al Judecătorei Bistrița.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 noiembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 838

din 16 noiembrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală

Ion Predescu	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Radu George Oprea în Dosarul nr. 5.397/2006 al Tribunalului Arad — Secția penală.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, dispozițiile legale criticate fiind în concordanță cu prevederile din Legea fundamentală invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 iulie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 5.397/2006, **Tribunalul Arad — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 453 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Radu George Oprea în dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea unei cereri de întrerupere a executării pedepsei.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prin folosirea sintagmei „care îl pune în imposibilitate de a executa pedeapsa” se încalcă dreptul la integritate fizică și psihică, neacordându-i-se șanse egale privitoare la sănătate.

Tribunalul Arad — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Consideră că, dimpotrivă, dispozițiile legale criticate confirmă faptul că petentului nu i se încalcă în niciun fel dreptul la viață, integritate fizică și psihică, precum și dreptul la ocrotirea sănătății.

De asemenea, apreciază că încălcarea principiului egalității în drepturi există doar atunci când se aplică tratament diferențiat unor cazuri identice, fără o motivare obiectivă și rezonabilă. Or, petentului i se aplică un tratament diferențiat doar față de persoanele aflate în stare de libertate, situație care justifică pe deplin diferența reclamată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece, dispozițiile legale criticate care consacră o excepție de la regula punerii neîntârziate în executare a hotărârilor penale, respectiv amânarea pedepsei închisorii sau a detențiunii pe viață, vin în confirmarea faptului că petentului nu i se încalcă în niciun fel dreptul la viață și la integritate fizică sau psihică ci, dimpotrivă, legea prevede garanții pentru realizarea în concret a dreptului la viață și la integritatea fizică și psihică.

De asemenea, prevederile art. 453 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală nu contravin principiului egalității în drepturi și al nediscriminării, fiind deopotrivă aplicabile tuturor cetățenilor aflați în aceeași situație juridică.

În sfârșit, textul de lege criticat este în concordanță cu dispozițiile art. 34 din Constituție, care consacră dreptul la ocrotirea sănătății.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate nu aduc atingere principiului egalității cetățenilor în fața legii, fiind aplicabile tuturor persoanelor aflate în situația reglementată de ipoteza normei juridice.

În plus, prevederile art. 453 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală reprezintă norme de procedură a căror reglementare este de competența exclusivă a legiuitorului, care, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură.

De asemenea, dispozițiile legale criticate sunt în deplină concordanță cu prevederile art. 22 alin. (1) și (2) și art. 34 din Legea fundamentală.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 453 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală, cu denumirea marginală, *Cazurile de amânare*, care, la data sesizării instanței de contencios constituțional aveau următorul cuprins:

„Executarea pedepsei închisorii sau a detențiunii pe viață poate fi amânată în următoarele cazuri:

a) când se constată pe baza unei expertize medico-legale că cel condamnat suferă de o boală care îl pune în imposibilitate de a executa pedeapsa. În acest caz, executarea pedepsei se amână până când condamnatul se va găsi în situația de a putea executa pedeapsa.”

Ulterior, prin art. I pct. 22 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 60/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 7 septembrie 2006, s-a modificat art. 453 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală, în prezent având următorul cuprins:

„Executarea pedepsei închisorii sau a detențiunii pe viață poate fi amânată în următoarele cazuri:

a) când se constată pe baza unei expertize medico-legale că cel condamnat suferă de o boală gravă care face imposibilă executarea pedepsei, iar instanța apreciază că amânarea executării și lăsarea în libertate nu prezintă un pericol concret pentru ordinea publică. În acest caz, executarea pedepsei se amână până când starea de sănătate a condamnatului se va ameliora, astfel încât pedeapsa să poată fi pusă în executare.”

În consecință, prin prezenta decizie, Curtea urmează să se pronunțe asupra constituționalității art. 453 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală în redactarea actuală.

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 22 alin. (1) și (2) referitoare la garantarea dreptului la viață și integritate fizică și psihică, precum și la interzicerea torturii ori a tratamentelor inumane și degradante, ale art. 34 referitoare la *Dreptul la ocrotirea sănătății* și ale art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate nu instituie privilegii sau discriminări, fiind aplicabile deopotrivă tuturor subiecților de drept care se încadrează în situația prevăzută de acestea.

Art. 453 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală consacră o excepție, de la regula punerii neîntârziate în executare a hotărârilor penale, atunci când cel condamnat suferă de o boală gravă care face imposibilă executarea pedepsei. Această excepție a fost instituită, în acord cu

prevederile constituționale ale art. 126 alin. (2), de legiuitor tocmai în vederea garantării dreptului la ocrotirea sănătății și la integritatea fizică și psihică. Ca urmare, contrar susținerilor autorului excepției, textul de lege criticat este în concordanță cu prevederile art. 34 și art. 22 alin. (1) și (2) din Constituție.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Radu George Oprea în Dosarul nr. 5.397/2006 al Tribunalului Arad — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 noiembrie 2006.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind garantarea de către Ministerul Finanțelor Publice, în proporție de 80%, a unui împrumut intern contractat de Societatea Comercială „Electrocentrale Deva” — S.A. în vederea asigurării parțiale a resurselor financiare necesare pentru realizarea proiectului de reabilitare a Grupului nr. 1 de 210 MW din Centrala Termoelectrică Mintia—Deva

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 3 alin. (2) și al art. 10 alin. (1) din Legea datoriei publice nr. 313/2004, cu modificările ulterioare, precum și al art. 6 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/2000 privind unele măsuri pentru execuția lucrărilor de reabilitare a Grupului nr. 1 din Centrala Termoelectrică Mintia—Deva, aprobată cu modificări prin Legea nr. 449/2001, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Se aprobă contractarea de către Societatea Comercială „Electrocentrale Deva” — S.A. a unui împrumut intern în valoare de 67,9 milioane euro în echivalent lei la data semnării contractului de împrumut, în vederea asigurării parțiale a resurselor financiare necesare pentru realizarea proiectului de reabilitare a Grupului nr. 1 de 210 MW din Centrala Termoelectrică Mintia—Deva.

(2) Rambursarea împrumutului, plata dobânzilor, a comisioanelor, a primelor de asigurare și a altor costuri aferente se efectuează din resursele financiare proprii ale Societății Comerciale „Electrocentrale Deva” — S.A., corespunzător termenelor și condițiilor specifice contractului de împrumut.

Art. 2. — (1) Se autorizează Ministerul Finanțelor Publice să garanteze în proporție de 80% împrumutul prevăzut la art. 1. Dobânzile, comisioanele, primele de asigurare și alte costuri aferente sunt garantate în aceeași proporție. Suma dintre valoarea garanției acordate pentru

împrumut și valoarea totală a garanției acordate pentru accesoriile acestuia nu poate depăși suma prevăzută la art. 1 alin. (1).

(2) Garanția de stat se acordă numai cu avizul Comitetului Interministerial de Garanții și Credite de Comerț Exterior.

Art. 3. — Parametrii referitori la tipul împrumutului, scadența și perioada de grație a împrumutului se stabilesc numai cu avizul consultativ al Ministerului Finanțelor Publice.

Art. 4. — (1) Măsura de ajutor de stat prevăzută de prezenta hotărâre se acordă numai după notificarea autorității competente de către Ministerul Economiei și Comerțului — în calitate de minister inițiator și coordonator al activității Societății Comerciale „Termoelectrica” — S.A.

(2) În cazul actelor administrative emise și al contractelor administrative încheiate fără respectarea

reglementărilor în vigoare în domeniul ajutorului de stat, rambursarea ajutoarelor de stat ilegale, în conformitate cu autoritatea competentă solicită instanțelor de judecată prevederile Legii nr. 143/1999 privind ajutorul de stat, competente anularea acestora, precum și recuperarea/ republicată.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:
Ministrul economiei și comerțului,
Varujan Vosganian
Ministrul finanțelor publice,
Sebastian Teodor Gheorghe Vlădescu

București, 21 decembrie 2006.
Nr. 1.855.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 557/2006 privind stabilirea datei de la care se pun în circulație pașapoartele electronice, precum și a formei și conținutului acestora, și pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 1.016/2003 privind stabilirea formei și conținutului permiselor de ședere și ale documentelor de călătorie care se eliberează străinilor

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 7 alin. (2) din Legea nr. 248/2005 privind regimul liberei circulații a cetățenilor români în străinătate, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 20 alin. (1) lit. a) și alin. (6) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Hotărârea Guvernului nr. 557/2006 privind stabilirea datei de la care se pun în circulație pașapoartele electronice, precum și a formei și conținutului acestora, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 376 din 2 mai 2006, se modifică după cum urmează:

1. **La articolul 1, alineatul (2) va avea următorul cuprins:**
„(2) Punerea în circulație a pașapoartelor electronice se face începând cu data de 1 septembrie 2007.”

2. **La articolul 4, alineatul (1) va avea următorul cuprins:**
„Art. 4. — (1) Pentru confecționarea pașapoartelor electronice pentru cetățenii români și a documentelor de călătorie electronice pentru străinii care au obținut o formă de protecție în România, se abilitază Secretariatul General al Guvernului, prin Regia Autonomă «Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat», în calitate de producător, să organizeze, în colaborare cu Ministerul Administrației și Internelor și Ministerul Afacerilor Externe,

procedura de licitație, în conformitate cu prevederile legale privind achizițiile publice. Forma și conținutul pașapoartelor electronice pentru străinii care au obținut o formă de protecție în România vor fi cele stabilite potrivit Hotărârii Guvernului nr. 1.251/2006 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 122/2006 privind azilul în România.”

Art. II. — Alineatul (3) al articolului 2¹ din Hotărârea Guvernului nr. 1.016/2003 privind stabilirea formei și conținutului permiselor de ședere și ale documentelor de călătorie care se eliberează străinilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 637 din 8 septembrie 2003, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Punerea în circulație a pașapoartelor electronice se face începând cu data de 1 septembrie 2007.”

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:
Ministrul delegat pentru coordonarea
Secretariatului General al Guvernului,
Radu Stroe
p. Ministrul administrației și internelor,
Mircea Nicu Toader,
secretar de stat
p. Ministrul afacerilor externe,
Anton Niculescu,
secretar de stat
Ministrul finanțelor publice,
Sebastian Teodor Gheorghe Vlădescu

București, 21 decembrie 2006.
Nr. 1.869.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL MUNCII, SOLIDARITĂȚII SOCIALE ȘI FAMILIEI

ORDIN

pentru modificarea Ordinului ministrului muncii, solidarității sociale și familiei nr. 407/2004 privind dovedirea, în vederea recalculării pensiei, a absolvirii cursurilor de zi ale învățământului universitar

Având în vedere:

— Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare;

— Hotărârea Guvernului nr. 13/2004 privind aprobarea Statutului Casei Naționale de Pensii și Alte Drepturi de Asigurări Sociale, cu modificările ulterioare;

— Legea nr. 276/2004 pentru completarea art. 169 din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale,

în baza art. 16 din Hotărârea Guvernului nr. 412/2005 privind organizarea și funcționarea Ministerului Muncii, Solidarității Sociale și Familiei, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul muncii, solidarității sociale și familiei emite următorul ordin:

Art. I. — Alineatul (1) al articolului 3 din Ordinul ministrului muncii, solidarității sociale și familiei nr. 407/2004 privind dovedirea, în vederea recalculării pensiei, a absolvirii cursurilor de zi ale învățământului universitar, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 717 din 9 august 2004, cu modificările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 3. — (1) Persoanele care se regăsesc în situația prevăzută la art. 2 au obligația ca până la data de 1 ianuarie 2008 să prezinte casei teritoriale de pensii documentul original care atestă îndeplinirea condițiilor privind forma de învățământ și durata studiilor.”

Art. II. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul muncii, solidarității sociale și familiei,
Gheorghe Barbu

București, 18 decembrie 2006.
Nr. 978.

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII PUBLICE

ORDIN

privind desemnarea președintelui Comitetului interministerial științific consultativ pentru evaluarea toxicității și ecotoxicității substanțelor chimice periculoase

Având în vedere prevederile art. 4 alin. (2) lit. a) din Hotărârea Guvernului nr. 1.739/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea Comitetului interministerial științific consultativ pentru evaluarea toxicității și ecotoxicității substanțelor chimice periculoase,

în temeiul prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 862/2006 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății Publice,

văzând Referatul de aprobare al Autorității de Sănătate Publică nr. E.N. 8.012/2006,

ministrul sănătății publice emite următorul ordin:

Art. 1. — Se desemnează ca președinte al Comitetului interministerial științific consultativ pentru evaluarea toxicității și ecotoxicității substanțelor chimice periculoase domnul

Vlad Iliescu, secretar de stat în cadrul Ministerului Sănătății Publice.

Art. 2. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății publice,
Gheorghe Eugen Nicolăescu

București, 15 decembrie 2006.
Nr. 1.698.

ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE DE SUPRAVEGHERE A PRELUCRĂRII DATELOR CU CARACTER PERSONAL

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE SUPRAVEGHERE A PRELUCRĂRII DATELOR CU CARACTER PERSONAL

DECIZIE

privind aprobarea Clauzelor contractuale standard în cazul transferurilor de date cu caracter personal către un împuternicit stabilit într-un stat a cărui legislație nu prevede un nivel de protecție cel puțin egal cu cel oferit de legea română

Având în vedere prevederile art. 3 alin. (5) și (6) și ale art. 10 lit. b), c) și d) din Legea nr. 102/2005 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere prevederile art. 6 alin. (2) lit. b) din Regulamentul de organizare și funcționare a Autorității Naționale de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal, aprobat prin Hotărârea Biroului Permanent al Senatului nr. 16/2005,

în aplicarea dispozițiilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, cu modificările și completările ulterioare, conform cărora Autoritatea Națională de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal, în calitate de autoritate de supraveghere, poate autoriza transferul de date cu caracter personal către un stat a cărui legislație nu prevede un nivel de protecție cel puțin egal cu cel oferit de legea română, atunci când operatorul oferă garanții suficiente cu privire la protecția drepturilor fundamentale ale persoanelor, garanții care trebuie să fie stabilite prin contracte încheiate între operatori și persoanele fizice sau juridice din dispoziția cărora se efectuează transferul,

având în vedere exigența elaborării unor clauze contractuale standard care să ofere garanții suficiente cu privire la protecția drepturilor fundamentale ale persoanelor, în cazul transferurilor de date cu caracter personal de la un operator stabilit în România către un împuternicit stabilit într-un stat a cărui legislație nu prevede un nivel de protecție cel puțin egal cu cel oferit de legea română,

pentru implementarea prevederilor Directivei Parlamentului European și a Consiliului Uniunii Europene 95/46/CE privind protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor personale și la libera circulație a acestor date și ale Deciziei Comisiei Europene 2002/16/CE privind clauzele contractuale standard pentru transferul datelor personale către împuterniciți stabiliți în state terțe, conform Directivei 95/46/CE,

Autoritatea Națională de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal emite prezenta decizie.

Art. 1. — (1) Se aprobă Clauzele contractuale standard în cazul transferurilor de date cu caracter personal către un împuternicit stabilit într-un stat a cărui legislație nu prevede un nivel de protecție cel puțin egal cu cel oferit de legea română, prevăzute în anexă*).

(2) Clauzele contractuale standard prevăzute la alin. (1) oferă garanții suficiente cu privire la protecția drepturilor fundamentale ale persoanelor.

Art. 2. — (1) Prevederile prezentei decizii nu afectează aplicarea altor prevederi legale care privesc prelucrarea datelor cu caracter personal.

(2) Prezenta decizie se aplică transferurilor de date cu caracter personal, realizate de către operatorii stabiliți în România către destinatarii stabiliți în state din afara Uniunii Europene, care acționează numai ca împuterniciți.

Art. 3. — (1) În înțelesul prezentei decizii, următorii termeni se definesc după cum urmează:

a) *categoriile speciale de date* sunt categoriile de date menționate în cap. III din Legea nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, cu modificările și completările ulterioare;

b) *autoritatea de supraveghere* este Autoritatea Națională de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal;

c) *exportator de date* este operatorul stabilit în România, care transferă date cu caracter personal;

d) *importator de date* este împuternicitul stabilit într-un stat din afara Uniunii Europene, care este de acord să primească date de la exportatorul de date, pentru a fi prelucrate după transfer pe seama acestuia, în conformitate cu instrucțiunile primite de la exportatorul de date și cu obligațiile prevăzute în clauzele contractuale standard, și care nu este supus unui sistem de protecție a datelor personale adecvat în statul de destinație;

e) *legislația de protecție a datelor aplicabilă* este Legea nr. 677/2001, cu modificările și completările ulterioare, care protejează drepturile și libertățile fundamentale ale persoanelor fizice și, în particular, dreptul acestora la intimitate cu privire la prelucrarea datelor, aplicabilă în România;

f) *măsuri de securitate tehnice și organizatorice* sunt acele măsuri care au ca obiect protecția datelor cu caracter personal împotriva distrugerii accidentale sau ilegale, pierderii accidentale, alterării, divulgării sau accesului neautorizat, în special în cazul în care prelucrarea implică transmiterea datelor prin intermediul unei rețele, precum și împotriva oricăror alte forme de prelucrare ilegală.

(2) Definițiile prevăzute la art. 3 din Legea nr. 677/2001, cu modificările și completările ulterioare, rămân aplicabile.

Art. 4. — (1) Autoritatea Națională de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal poate dispune interzicerea sau suspendarea transferului datelor cu caracter personal de către exportatorul de date către un stat din afara Uniunii Europene, pentru a proteja drepturile fundamentale ale persoanelor în legătură cu prelucrarea datelor lor cu caracter personal, în următoarele cazuri:

a) legea națională a importatorului de date îl obligă să nu respecte clauzele contractuale standard, iar acest fapt nu este motivat de cauze care țin de apărarea națională, siguranța națională, ordinea publică, prevenirea, cercetarea și reprimarea infracțiunilor, interesele economice sau financiare importante ale statului, activitățile efectuate în îndeplinirea unor atribuții de autoritate publică legate de domeniile sus-menționate, de apărarea persoanei vizate sau a drepturilor și libertăților celorlalte persoane;

b) există posibilitatea de nerespectare a clauzelor contractuale standard, iar desfășurarea transferului prezintă riscul prejudicierii persoanelor vizate;

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

c) o autoritate competentă a stabilit că importatorul de date nu a respectat clauzele contractuale standard.

(2) Interdicția sau suspendarea aplicată conform alin. (1) va fi ridicată de îndată ce au încetat motivele care au determinat luarea acestei măsuri.

(3) În condițiile aderării României la Uniunea Europeană, măsurile adoptate potrivit alin. (1) și (2) vor fi aduse la cunoștința Comisiei Europene.

Art. 5. — Prezenta decizie intră în vigoare în termen de 30 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 6. — Anexa face parte integrantă din prezenta decizie.

Art. 7. — Prezenta decizie transpune Decizia Comisiei Europene 2002/16/CE privind clauzele contractuale standard pentru transferul datelor personale către împuterniciți stabiliți în state terțe, conform Directivei 95/46/CE, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene nr. L 006 din 10 ianuarie 2002.

Președintele Autorității Naționale de Supraveghere
a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal,
Georgeta Basarabescu

București, 27 noiembrie 2006.
Nr. 167.

ANEXĂ

CLAUZE CONTRACTUALE STANDARD

*în cazul transferurilor de date cu caracter personal către un împuternicit stabilit
într-un stat a cărui legislație nu prevede un nivel de protecție
cel puțin egal cu cel oferit de legea română*

În conformitate cu art. 29 alin. (4) din Legea nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, modificată și completată,

Numele sau denumirea persoanei care exportă datele

Adresa

Telefon, fax, e-mail

Alte informații necesare pentru identificarea persoanei:

(exportatorul de date)

și

Numele sau denumirea persoanei care importă datele

Adresa

Telefon, fax, e-mail

Alte informații necesare pentru identificarea persoanei:

(importatorul de date),

AU CONVENIT asupra următoarelor clauze contractuale (*clauze*), pentru a oferi garanții adecvate protecției drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanelor, în special a dreptului la viață intimă, familială și privată, în legătură cu transferul datelor cu caracter personal de la exportatorul de date către împuternicitul care importă datele prevăzute în Anexa nr. 1:

Clauza 1: Definiții

În sensul acestor clauze:

a) „*date cu caracter personal*” înseamnă orice informații referitoare la o persoană fizică identificată sau identificabilă; o persoană identificabilă este acea persoană care poate fi identificată, direct sau indirect, în mod particular prin referire la un număr de identificare ori la unul sau mai mulți factori specifici identității sale fizice, fiziologice, psihice, economice sau culturale;

b) „*categoriile speciale de date*” înseamnă categoriile de date menționate la cap. III din Legea nr. 677/2001, modificată și completată;

c) „*prelucrarea datelor cu caracter personal*” înseamnă orice operațiune sau set de operațiuni care se efectuează asupra datelor, prin mijloace automate sau neautomate, cum ar fi colectarea, înregistrarea, organizarea, stocarea, adaptarea ori modificarea, extragerea, consultarea, utilizarea, dezvăluirea către terți prin transmitere, diseminare sau în orice alt mod, alăturarea ori combinarea, blocarea, ștergerea sau distrugerea;

d) „*persoana vizată*” înseamnă persoana fizică ale cărei date cu caracter personal sunt prelucrate;

e) „*exportator de date*” înseamnă operatorul care transferă datele cu caracter personal;

f) „*importator de date*” înseamnă împuternicitul stabilit într-un stat din afara Uniunii Europene, care este de acord să primească date de la exportatorul de date, pentru a fi prelucrate după transfer pe seama acestuia, în conformitate cu instrucțiunile primite de la exportatorul de date și cu obligațiile prevăzute în prezentele clauze și care nu este supus unui sistem de protecție a datelor personale adecvat, în statul de destinație;

g) „*autoritate de supraveghere*” înseamnă Autoritatea Națională de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal;

h) „*legislația de protecție a datelor aplicabilă*” înseamnă Legea nr. 677/2001, modificată și completată, care protejează drepturile și libertățile fundamentale ale persoanelor fizice și, în particular, dreptul acestora la intimitate cu privire la prelucrarea datelor, aplicabilă în România;

i) „măsurile de securitate tehnice și organizatorice” înseamnă acele măsuri care au ca obiect protecția datelor cu caracter personal împotriva distrugerii accidentale sau ilegale, pierderii accidentale, alterării, divulgării sau accesului neautorizat, în special în cazul în care prelucrarea implică transmiterea datelor prin intermediul unei rețele, precum și împotriva oricăror alte forme de prelucrare ilegală.

Clauza 2: Informații privind transferul

Informațiile privind transferul, în particular, categoriile speciale de date cu caracter personal, dacă este cazul, sunt menționate în Anexa nr. 1 care face parte integrantă din prezentele clauze contractuale.

Clauza 3: Clauza terțului beneficiar

Persoanele vizate pot invoca împotriva exportatorului de date prezenta clauză, clauza 4 lit. b)-h), clauza 5 lit. a)-e) și g), clauza 6 alin. (1) și (2), clauza 8 alin. (2) și clauzele 9, 10 și 11, ca terți beneficiari.

Persoanele vizate pot invoca împotriva importatorului de date prezenta clauză, clauza 5 lit. a)-e) și g), clauza 6 alin. (1) și (2), clauza 7, clauza 8 alin. (2) și clauzele 9, 10 și 11, în cazul în care exportatorul de date a dispărut sau a încetat să existe.

Părțile nu se opun ca persoanele vizate să fie reprezentate, la cerere, de o asociație sau de alte persoane, dacă legea permite.

Clauza 4: Obligațiile exportatorului de date

Exportatorul de date garantează că:

a) prelucrarea, inclusiv transferul datelor cu caracter personal, au fost și vor fi efectuate în continuare potrivit prevederilor legale privind protecția datelor personale și că acestea au fost notificate autorității de supraveghere, dacă este cazul;

b) importatorul de date a fost și va fi instruit pe parcursul prelucrării datelor personale transferate, pentru a prelucra datele numai pe seama exportatorului de date și în conformitate cu prevederile legale și cu prezentele clauze contractuale;

c) importatorul de date prezintă suficiente garanții pentru respectarea măsurilor de securitate tehnice și organizatorice menționate în Anexa nr. 2 la aceste clauze contractuale;

d) măsurile de securitate adoptate sunt corespunzătoare pentru protejarea datelor personale împotriva distrugerii accidentale sau ilegale, pierderii, modificării, dezvăluirii sau accesului neautorizat, în special dacă prelucrarea respectivă comportă transmisii de date în cadrul unei rețele, precum și împotriva oricărei alte forme de prelucrare ilegală și că aceste măsuri asigură un nivel de securitate corespunzător riscurilor prezentate de prelucrare și de natura datelor care trebuie protejate, ținând cont de progresul tehnic și de costurile de implementare;

e) va asigura respectarea măsurilor de securitate;

f) în cazul în care transferul implică categorii speciale de date, persoana vizată a fost informată sau va fi informată anterior transferului că date pot fi transmise către un stat care nu asigură un nivel de protecție cel puțin egal cu cel oferit de legea română;

g) va înainta notificarea primită de la importatorul de date conform clauzei 5 lit. b) autorității de supraveghere, în cazul în care decide să continue transferul sau să revoce suspendarea;

h) va pune la dispoziție persoanelor vizate, la cerere, o copie a prezentelor clauze, cu excepția Anexei nr. 2 care va fi înlocuită cu o descriere sumară a măsurilor de securitate.

Clauza 5: Obligații ale importatorului de date

Importatorul de date garantează că:

a) va prelucra datele personale numai pe seama exportatorului de date și în conformitate cu instrucțiunile primite și cu prezentele clauze contractuale; în cazul în care nu poate îndeplini această obligație, din orice motiv, va informa de îndată pe exportatorul de date, caz în care acesta are dreptul să suspende transferul și/sau să înceteze contractul;

b) legislația ce îi este aplicabilă nu îl împiedică să se conformeze instrucțiunilor exportatorului de date și să își îndeplinească obligațiile decurgând din

prezentele clauze contractuale și că, în cazul unor modificări legislative care ar fi posibil să aibă un efect negativ asupra garanțiilor și obligațiilor prevăzute de prezentele clauze contractuale, le va notifica de îndată exportatorului de date, caz în care exportatorul de date are dreptul să suspende transferul de date și/sau să înceteze contractul;

c) a implementat măsurile de securitate tehnice și organizatorice menționate în Anexa nr. 2, înainte de a începe prelucrarea datelor transferate;

d) va informa de îndată exportatorul de date în legătură cu:

1. orice solicitare de dezvăluire obligatorie a datelor personale, adresată de o autoritate publică, cu excepția cazului în care se interzice informarea, cum ar fi în cazul activităților de cercetare și urmărire penală supuse obligației de confidențialitate;
2. orice acces accidental sau neautorizat;
3. orice solicitare primită direct de la persoanele vizate cărora nu li s-a răspuns, cu excepția cazului în care a fost autorizat în acest sens;

e) va soluționa de îndată și în mod corespunzător toate cererile exportatorului de date referitoare la prelucrarea datelor personale transferate și va respecta dispozițiile date de autoritatea de supraveghere în privința prelucrării datelor personale transferate;

f) la cererea exportatorului de date, va supune mijloacele sale de prelucrare controlului acestuia sau al unui organ de control compus din membri independenți, cu calificările profesionale necesare, supuși obligației de confidențialitate, aleși de exportatorul de date cu acordul autorității de supraveghere, dacă este cazul;

g) va pune la dispoziția persoanelor vizate, la cererea acestora, o copie a prezentelor clauzelor contractuale, cu excepția Anexei nr. 2 care va fi înlocuită de o descriere sumară a măsurilor de securitate în acele cazuri în care persoanele vizate nu au posibilitatea obținerii unei copii de la exportatorul de date.

Clauza 6: Răspunderea părților

(1) Persoana vizată care a suferit un prejudiciu ca urmare a oricărei încălcări a prevederilor menționate în clauza 3 are dreptul să primească de la exportatorul de date compensații pentru prejudiciul suferit.

(2) Dacă persoana vizată nu poate trage la răspundere exportatorul de date, conform alin. (1), ca urmare a încălcării obligațiilor importatorului de date prevăzute în clauza 3, întrucât exportatorul de date a dispărut, a încetat să existe sau a devenit insolubil, persoana vizată se poate îndrepta împotriva importatorului de date.

(3) Dacă o parte este trasă la răspundere, pentru încălcarea unei prevederi de către cealaltă parte, prima parte va fi compensată de aceasta din urmă pentru orice cheltuieli, pagube, costuri sau pierderi, în limita prejudiciului produs.

Compensarea se acordă cu îndeplinirea următoarelor condiții cumulative:

- a) exportatorul de date a notificat de îndată importatorul de date în legătură cu plângerea adresată;
- b) s-a recunoscut dreptul importatorului de date de a coopera cu exportatorul de date, în vederea soluționării plângerii.*

Clauza 7: Medierea și jurisdicția

(1) În cazul în care persoana vizată invocă prevederea tertului beneficiar împotriva importatorului de date și/sau solicită despăgubiri pentru prejudiciul cauzat, conform prezentelor clauze, importatorul de date va accepta opțiunea persoanei vizate:

- a) să supună litigiul medierii unei persoane independente sau autorității de supraveghere, dacă este cazul;
- b) să supună litigiul instanțelor din România.

(2) Prin acordul dintre persoana vizată și importatorul de date litigiul poate fi supus unui organ de arbitraj, dacă importatorul de date are sediul într-un stat care a ratificat Convenția de la New York privind executarea hotărârilor arbitrale.

(3) Aplicarea alin. (1) și (2) nu aduce atingere dreptului persoanelor vizate de a fi despăgubite, potrivit altor prevederi legale naționale sau internaționale.

Clauza 8: Cooperarea cu autoritățile de supraveghere

(1) Exportatorul de date va depune la autoritatea de supraveghere o copie a prezentelor clauze contractuale, dacă legea prevede astfel sau la solicitarea autorității de supraveghere.

(2) Autoritatea de supraveghere are dreptul de a efectua un control al importatorului de date, în aceleași condiții aplicabile, potrivit legii, exportatorului de date.

*¹Alineatul (3) este opțional.

Clauza 9: Legea contractului

Clauzelor contractuale li se aplică legea română, respectiv

.....

Clauza 10: Modificarea contractului

Părțile se obligă să nu modifice prezentele clauze contractuale.

Clauza 11: Obligațiile importatorului de date după încetarea prelucrării datelor personale

(1) La încetarea prelucrării datelor personale, importatorul de date va returna exportatorului de date, conform opțiunii acestuia, toate datele personale transferate și copiile acestora sau le va distruge, operațiuni care vor fi certificate exportatorului de date, cu excepția cazului în care legislația importatorului de date nu îi permite returnarea sau distrugerea parțială sau integrală a datelor personale transferate. În acest caz, importatorul de date va garanta respectarea obligației de confidențialitate a datelor personale transferate și faptul că nu va prelucra în continuare aceste date.

(2) Importatorul de date garantează că, la cererea exportatorului de date și/sau a autorității de supraveghere, va permite efectuarea unui control al mijloacele sale de prelucrare, pentru verificarea îndeplinirii obligațiilor prevăzute la alin. (1).

În numele exportatorului de date:

Numele (scris integral):

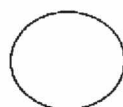
Funcția

Adresa

Alte informații necesare pentru a impune obligativitatea contractului

(dacă este cazul):

Semnătura

(ștampila)

În numele importatorului de date:

Numele (scris integral):

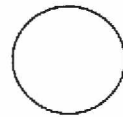
Funcția

Adresa

Alte informații necesare pentru a impune obligativitatea contractului

(dacă este cazul):

Semnătura

(ștampila)

*ANEXA Nr. 1**la clauzele contractuale standard***INFORMAȚII**

privind transferul datelor cu caracter personal

Date de identificare:

Exportatorul de date:

Exportatorul de date efectuează *(se menționează pe scurt activitățile relevante pentru transfer)*:

.....

.....

.....

.....

.....

Importatorul de date:

Importatorul de date efectuează *(se menționează pe scurt activitățile relevante pentru transfer)*:

.....
.....
.....
.....
.....
.....

Persoanele vizate:

Datele cu caracter personal transferate se referă la următoarele categorii de persoane vizate:

.....
.....
.....
.....
.....
.....

Scopurile transferului:

Transferul este necesar în următoarele scopuri:

.....
.....
.....
.....
.....
.....

Operațiuni de prelucrare:

Datele cu caracter personal transferate vor fi prelucrate prin următoarele operațiuni principale:

.....
.....
.....
.....
.....
.....

Categorii de date:

Datele cu caracter personal transferate fac parte din următoarele categorii de date:

.....
.....
.....
.....
.....

Categorii speciale de date (dacă este cazul):

Datele cu caracter personal transferate fac parte din următoarele categorii de date cu caracter special:

.....
.....
.....
.....
.....

Durata stocării:

Datele cu caracter personal transferate pot fi stocate doar până la:

.....

(luni/ani)

EXPORTATORUL DE DATE

IMPORTATORUL DE DATE

(numele)

(numele)

(semnătura autorizată)

(semnătura autorizată)

Notă: Prezentul appendix este parte integrantă a clauzelor contractuale și trebuie completat și semnat de părți.

*ANEXA Nr. 2
la clauzele contractuale standard*

**MĂSURILE DE SECURITATE TEHNICE ȘI ORGANIZATORICE,
IMPLEMENTATE DE IMPORTATORUL DE DATE**

Descrierea măsurilor de securitate tehnice și organizatorice, implementate de importatorul de date în conformitate cu clauzele 4 lit. d) și 5 lit. c) (*se poate anexa un alt document sau prevederile legale aplicabile*):

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Notă: Prezentul appendix este parte integrantă a clauzelor contractuale și trebuie completat și semnat de părți.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

— SECȚIILE UNITE —

DECIZIA Nr. XIV

din 22 mai 2006

Dosar nr. 3/2006

Sub președinția domnului profesor universitar dr. Nicolae Popa, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție,

Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite, în conformitate cu dispozițiile art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, s-a întrunit pentru a examina recursul în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cu privire la stabilirea caracterului de „consecințe deosebit de grave” la care se referă art. 146 din Codul penal, în cazul infracțiunii continuate.

Secțiile Unite au fost constituite cu respectarea prevederilor art. 34 din Legea nr. 304/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, fiind prezenți 73 de judecători din totalul de 105 în funcție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de procurorul Nicoleta Eucarie.

Reprezentanta procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut recursul în interesul legii, punând concluzii pentru admiterea acestuia în sensul de a se stabili că, în cazul infracțiunii continuate, caracterul de „consecințe deosebit de grave” se determină prin totalizarea pagubelor materiale cauzate tuturor persoanelor fizice sau juridice, prin toate acțiunile sau inacțiunile prin care se realizează elementul material al laturii obiective a infracțiunii.

SECȚIILE UNITE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

În aplicarea dispozițiilor art. 146 din Codul penal, modificat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 207/2000 privind modificarea și completarea Codului penal și a Codului de procedură penală, astfel cum a fost aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 456/2001, instanțele judecătorești nu au un punct de vedere unitar cu privire la determinarea caracterului de „consecințe deosebit de grave” în cazul infracțiunii continuate.

Astfel, unele instanțe au considerat că, în cazul infracțiunii patrimoniale continuate, cuantumul prejudiciilor produse prin actele intrând în compunerea aceleiași infracțiuni continuate nu pot fi totalizate decât în măsura în care privesc patrimoniul aceleiași persoane fizice sau juridice, iar nu și atunci când se referă la persoane vătămate diferite.

Alte instanțe, dimpotrivă, s-au pronunțat în sensul că pagubele materiale produse prin acte săvârșite la intervale de timp diferite, dar în realizarea aceleiași rezoluții, chiar dacă sunt îndreptate împotriva patrimoniilor mai multor persoane, trebuie totalizate într-un prejudiciu unic, însumat, în măsura în care actele respective intră în conținutul aceleiași infracțiuni continuate, având ca urmare reținerea caracterului deosebit de grav al consecințelor faptei în cazul întrunirii cerințelor prevăzute în art. 146 din Codul penal.

Aceste din urmă instanțe au interpretat și aplicat corect dispozițiile legii.

Potrivit art. 41 alin. 2 din Codul penal, infracțiunea este continuată când o persoană săvârșește la diferite intervale de timp, dar în realizarea aceleiași rezoluții, acțiuni sau inacțiuni care reprezintă, fiecare, conținutul aceleiași infracțiuni.

Din economia textului sus-menționat rezultă că, în structura conținutului constitutiv al infracțiunii continuate, se identifică elementele laturii obiective și subiective ale oricărei infracțiuni, dar și acele particularități specifice care definesc și caracterizează infracțiunea ca formă a unității legale de infracțiune.

Recursul în interesul legii se referă punctual la urmarea imediată ca element al laturii obiective a infracțiunii continuate, și anume la situații în care urmarea imediată a acțiunilor sau inacțiunilor săvârșite de aceeași persoană, în realizarea aceleiași unice rezoluții infracționale, se concretizează într-un rezultat constând într-un prejudiciu produs prin totalitatea acțiunilor și inacțiunilor ce alcătuiesc conținutul laturii obiective a infracțiunii continuate.

Într-o asemenea situație, ca aceea invocată în recursul în interesul legii, dacă prin acțiunile sau inacțiunile autorului, săvârșite în realizarea aceleiași rezoluții infracționale, prejudiciul total depășește suma de 2 miliarde lei, ne găsim în prezența unei infracțiuni continuate cu consecințe deosebit de grave.

Astfel fiind, în cazul infracțiunii continuate, caracterul de consecințe deosebit de grave se determină întotdeauna prin totalizarea pagubelor materiale cauzate tuturor persoanelor fizice sau juridice prin toate acțiunile sau inacțiunile prin care se realizează elementul material al laturii obiective a infracțiunii.

Așadar, în cazul infracțiunii continuate, agravanta „consecințe deosebit de grave”, în sensul prevederilor art. 146 din Codul penal, va fi reținută independent de numărul părților vătămate prin săvârșirea unei atari infracțiuni, impunându-se ca toate pagubele materiale produse să fie însumate, așa cum obligă interpretarea corectă a prevederilor art. 42 alin. 1 din Codul penal.

Pentru identitate de rațiune, încadrarea juridică într-o infracțiune continuată unică se impune și atunci când fapta privește patrimoniul unor persoane având proprietate comună, asupra bunurilor, determinată pe cote-părți,

precum și în cazul în care bunurile vizate sunt proprietate comună, în devălmășie, fără a fi cunoscute cotele-părți ce revin codevălmașilor.

În consecință, în temeiul dispozițiilor art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 414² din Codul de procedură penală, urmează a se admite recursul în interesul legii și a se stabili că, în cazul infracțiunii continuate, caracterul de „consecințe deosebit de grave” se determină prin totalizarea pagubelor materiale cauzate tuturor persoanelor fizice sau juridice, prin toate acțiunile sau inacțiunile ce realizează elementul material al laturii obiective a infracțiunii.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DECID:

Admit recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

În aplicarea dispozițiilor art. 146 din Codul penal, stabilesc:

În cazul infracțiunii continuate, caracterul de „consecințe deosebit de grave” se determină prin totalizarea pagubelor materiale cauzate tuturor persoanelor fizice sau juridice, prin toate acțiunile sau inacțiunile prin care se realizează elementul material al laturii obiective a infracțiunii.

Obligatorie, potrivit art. 414² alin. 2 din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 22 mai 2006.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Prim-magistrat-asistent,
Victoria Maftei

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

— SECȚIILE UNITE —

DECIZIA Nr. XVIII

din 12 iunie 2006

Dosar nr. 6/2006

Sub președinția doamnei judecător Lidia Bărbulescu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție,

Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite, în conformitate cu dispozițiile art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, s-a întrunit pentru a examina recursul în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în legătură cu problema dacă sunt supuse recursului, cu privire la măsurile preventive, deciziile instanței de apel, prin care s-a dispus rejudecarea cauzei.

Secțiile Unite au fost constituite cu respectarea dispozițiilor art. 34 din Legea nr. 304/2004, republicată, fiind prezenți 84 de judecători din totalul de 113 aflați în funcție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de procurorul Nicoleta Eucarie.

Reprezentanta procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut recursul în interesul legii, punând concluzii pentru admiterea acestuia în sensul de a se stabili că deciziile pronunțate în apel, prin care s-a dispus rejudecarea cauzei, pot fi atacate cu recurs numai cu privire la măsurile preventive, în condițiile prevăzute de art. 141 raportat la art. 160⁹ alin. 4 din Codul de procedură penală.

SECȚIILE UNITE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

În aplicarea dispozițiilor art. 385¹ alin. 1 lit. e) teza finală din Codul de procedură penală, instanțele

judecătorești nu au punct de vedere unitar în problema dacă sunt supuse recursului, cu privire la măsurile preventive, deciziile pronunțate în apel, prin care se dispune rejudecarea cauzei.

Astfel, unele instanțe, invocând prevederile art. 385¹ alin. 1 lit. e) teza finală din Codul de procedură penală, potrivit cărora nu sunt supuse recursului deciziile instanțelor de apel prin care s-a dispus rejudecarea cauzei, s-au pronunțat în sensul că aceste decizii nu pot fi atacate cu recurs nici cu privire la măsurile preventive, cu motivarea că atribuția examinării lor ar reveni numai instanței investite cu rejudecarea cauzei.

Alte instanțe, dimpotrivă, au considerat că, deși hotărârea pronunțată în apel, prin care s-a decis rejudecarea cauzei, nu poate fi atacată cu recurs potrivit prevederilor art. 385¹ alin. 1 lit. e) teza finală din Codul de procedură penală, dispoziția dintr-o astfel de hotărâre referitoare la măsurile preventive este supusă totuși recursului în conformitate cu prevederile art. 141 cu referire la art. 160^b alin. 4 din Codul de procedură penală.

Aceste din urmă instanțe au interpretat și au aplicat corect dispozițiile legii.

În raport cu prevederile art. 23 din Constituția României și cu cele ale art. 136 din Codul de procedură penală, măsurile preventive au caracter de excepție, ceea ce a determinat reglementarea acestora prin dispoziții speciale, cuprinse în titlul IV al Părții generale din Codul de procedură penală. Aceste dispoziții derogă de la normele dreptului comun, fiind aplicabile ori de câte ori se impune examinarea luării, înlocuirii sau revocării ori a încetării măsurilor preventive, indiferent dacă obiectul judecării se referă în exclusivitate la ele sau doar incidental.

De aceea, în această materie sunt incidente dispozițiile art. 141 și ale art. 160^b alin. 4 din Codul de procedură penală, care au caracter de norme speciale, înlocuind aplicarea normei generale înscrise în art. 385¹ alin. 1 lit. e) teza finală din Codul de procedură penală, potrivit căreia nu pot fi atacate cu recurs deciziile instanțelor de apel prin care s-a dispus rejudecarea cauzei.

Sub acest aspect, este de observat că dispoziția cu caracter general prevăzută la art. 385¹ alin. 1 lit. e) teza finală din Codul de procedură penală rezolvă doar problema principală, ce se referă la efectele soluției prin

care instanța de apel dispune rejudecarea cauzei, iar nu și chestiunile conexe, cum ar fi cele privind măsurile preventive.

Este adevărat că, în lipsa unei alte reglementări, soluția pentru chestiunea conexă, privind măsurile preventive, ar fi aceea impusă de reglementarea de ansamblu dată prin art. 385¹ alin. 1 lit. e) teza finală din Codul de procedură penală.

Dar, în condițiile în care regimul măsurilor preventive a fost reglementat printr-un ansamblu de norme cu caracter special, cuprinse în titlul IV al Părții generale din Codul de procedură penală, între care și cele ale art. 141 și art. 160^b alin. 4 din același cod, se impune concluzia că normele cu caracter general cuprinse în art. 385¹ alin. 1 lit. e) teza finală din Codul de procedură penală sunt aplicabile numai în măsura în care nu sunt în contradicție cu aceste norme speciale.

Or, potrivit art. 141 alin. 1 din Codul de procedură penală, „încheierea dată în primă instanță și în apel, prin care se dispune luarea, revocarea, încetarea sau menținerea unei măsuri preventive ori prin care se constată încetarea de drept a arestării preventive, poate fi atacată separat, cu recurs, de procuror sau de inculpat”.

În același sens, prin art. 160^b alin. 4 din Codul de procedură penală, care se referă la verificările ce trebuie făcute în cursul judecării cu privire la starea de arest a inculpatului, se prevede că încheierea pronunțată în exercitarea acestei atribuții, prin care se revocă ori este menținută arestarea preventivă, în cursul judecării cauzei în fond și în apel, poate fi atacată cu recurs.

Ca urmare, atunci când hotărârea pronunțată în apel, prin care s-a dispus rejudecarea cauzei, privește și o dispoziție referitoare la măsuri preventive, această dispoziție este supusă recursului potrivit prevederilor art. 141 din Codul de procedură penală.

Așa fiind, se impune concluzia că decizia pronunțată în apel, prin care s-a dispus rejudecarea cauzei, este supusă recursului numai cu privire la măsurile preventive la care se referă.

În consecință, în temeiul dispozițiilor art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 414² din Codul de procedură penală, urmează a se admite recursul în interesul legii și a se stabili că deciziile pronunțate în apel, prin care s-a dispus rejudecarea cauzei, pot fi atacate cu recurs numai cu privire la măsurile preventive, în condițiile art. 141 raportat la art. 160^b alin. 4 din Codul de procedură penală.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DECID:

Admit recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

În aplicarea dispozițiilor art. 385¹ alin. 1 lit. e) teza finală din Codul de procedură penală, stabilesc:

Deciziile pronunțate în apel, prin care s-a dispus rejudecarea cauzei, pot fi atacate cu recurs numai cu privire la măsurile preventive, în condițiile art. 141 din Codul de procedură penală raportat la art. 160^b alin. 4 din același cod.

Obligatorie, potrivit art. 414² alin. 2 din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 12 iunie 2006.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
LIDIA BĂRBULESCU

Prim-magistrat-asistent,
Victoria Maftei

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

— SECȚIILE UNITE —

DECIZIA Nr. XIX

din 12 iunie 2006

Dosar nr. 7/2006

Sub președinția doamnei judecător Lidia Bărbulescu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție,

Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite, în conformitate cu dispozițiile art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, s-a întrunit pentru a examina recursul în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cu privire la încadrarea juridică a faptei de folosire de acte vamale false la Registrul Auto Român, în vederea verificării unui autoturism adus din străinătate cu scopul înmatriculării acestuia.

Secțiile Unite au fost constituite cu respectarea dispozițiilor art. 34 din Legea nr. 304/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, fiind prezenți 84 de judecători din totalul de 113 aflați în funcție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de procurorul Nicoleta Eucarie.

Reprezentanta procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut recursul în interesul legii, punând concluzii pentru admiterea acestuia, în sensul de a se stabili că fapta de folosire, cu vinovăție, de acte vamale false la Registrul Auto Român, în vederea verificării unui autoturism adus din străinătate în scopul înmatriculării acestuia, constituie infracțiunea de uz de fals prevăzută în art. 291 din Codul penal.

SECȚIILE UNITE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

În practica judiciară a instanțelor s-a constatat că nu există un punct de vedere unitar cu privire la încadrarea juridică ce trebuie dată faptei de folosire de acte vamale false la Registrul Auto Român, în vederea verificării în scopul înmatriculării unui autoturism adus din străinătate.

Astfel, unele instanțe, considerând că folosirea de acte vamale false la Registrul Auto Român, în vederea verificării unui autoturism adus din străinătate în scopul înmatriculării, ar constitui o formă specială a evaziunii fiscale, au încadrat o atare faptă în infracțiunea prevăzută de art. 178 din Legea nr. 141/1997 privind Codul vamal al României.

Alte instanțe, dimpotrivă, au încadrat fapta de folosire a actelor false la Registrul Auto Român în vederea verificării, în scopul înmatriculării, a unui autoturism adus din străinătate, în infracțiunea de uz de fals prevăzută în art. 291 din Codul penal, apreciind că o atare încadrare juridică se impune atunci când actele vamale false sunt folosite pentru producerea unor consecințe juridice ce constau în înmatricularea unui autoturism adus din străinătate.

Aceste din urmă instanțe au interpretat și aplicat corect dispozițiile legii.

Prin art. 178 din Legea nr. 141/1997, în vigoare până la data de 19 iunie 2006, se prevede că „folosirea, la autoritatea vamală, a documentelor vamale, de transport sau comerciale falsificate constituie infracțiunea de folosire de acte falsificate și se pedepsește cu închisoare de la 3 la 10 ani și interzicerea unor drepturi”.

Din această prevedere, care a fost preluată integral în art. 273 din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României, rezultă deci că, pentru existența laturii obiective a infracțiunii menționate, este necesar să fie întrunite, cumulativ, următoarele condiții: să fie comisă o acțiune de folosire a unor documente de transport sau comerciale

falsificate, iar această faptă să aibă loc la autoritatea vamală.

Or, în art. 3 din secțiunea a II-a, intitulată „Definiții de bază”, a Legii nr. 141/1997 era prevăzut că prin *autoritate vamală* se înțelege „autoritate investită pentru aplicarea reglementărilor vamale”, iar la lit. e) din cadrul aceluiași articol erau date explicații în sensul că *birou vamal* și *punct vamal* sunt „unități ale autorității vamale în care pot fi îndeplinite, în totalitate sau în parte, formalitățile prevăzute de reglementările vamale”.

În același sens, prin art. 4 din noul Cod vamal (Legea nr. 86/2006) se precizează, la pct. 3, că semnificația termenului *autoritate vamală* este aceea de „autoritate investită, în principal, cu aplicarea reglementărilor vamale”, iar la pct. 4 că semnificația termenului *birou vamal* este aceea de „unitate a autorității vamale în care pot fi îndeplinite, în totalitate sau în parte, formalitățile prevăzute în reglementările vamale”.

Cum, în raport cu prevederile menționate, Registrul Auto Român nu poate fi considerat autoritate vamală sau unitate a acesteia, este evident că fapta de folosire a actelor false la Registrul Auto Român în vederea verificării, în scopul înmatriculării, a unui autoturism adus din străinătate nu este susceptibilă de a fi încadrată în infracțiunea de folosire de acte falsificate, prevăzută în art. 273 din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României, ce intră în vigoare la 19 iunie 2006, respectiv în art. 178 din Legea nr. 141/1997.

Ca urmare, o atare faptă, de folosire de acte false la Registrul Auto Român, în vederea verificării, în scopul înmatriculării, a unui autoturism adus din străinătate, se impune a fi examinată prin prisma altor dispoziții cu caracter penal.

Sub acest aspect, este de observat că prin art. 291 din Codul penal se prevede că „folosirea unui înscris oficial ori sub semnătură privată, cunoscând că este fals, în vederea

producerii unei consecințe juridice“ constituie infracțiunea de uz de fals prevăzută în art. 291 din Codul penal.

Din moment ce folosirea la Registrul Auto Român de acte vamale false în vederea verificării, în scopul înmatriculării, a unui autoturism adus din străinătate, prezintă prin trăsăturile sale specifice similitudine vădită cu conținutul-tip al infracțiunii de uz de fals, reglementată în cuprinsul art. 291 din Codul penal, o atare faptă nu poate fi încadrată decât în această infracțiune, în măsura în care

caracterul fals al actelor vamale prezentate a fost cunoscut în accepțiunea prevederilor art. 28 alin. 2 din Codul penal.

Așa fiind, fapta de folosire de acte vamale false la Registrul Auto Român, în vederea verificării unui autoturism adus din străinătate în scopul înmatriculării acestuia, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de uz de fals prevăzute în art. 291 din Codul penal, iar nu pe cele ale infracțiunii de folosire de acte falsificate prevăzute în art. 273 din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României (corespunzând art. 178 din Legea nr. 141/1997).

În consecință, în temeiul dispozițiilor art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 414² din Codul de procedură penală, urmează a se admite recursul în interesul legii și a se stabili că fapta de folosire, cu vinovăție, de acte vamale false la Registrul Auto Român, în vederea verificării unui autoturism adus din străinătate cu scopul înmatriculării acestuia, constituie infracțiunea de uz de fals prevăzută în art. 291 din Codul penal.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DECID:

Admit recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Stabilesc că fapta de folosire, cu vinovăție, de acte vamale false la Registrul Auto Român, în vederea verificării unui autoturism adus din străinătate în scopul înmatriculării acestuia, constituie infracțiunea de uz de fals prevăzută în art. 291 din Codul penal.

Obligatorie, potrivit art. 414² alin. 2 din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 12 iunie 2006.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
LIDIA BĂRBULESCU

Prim-magistrat-asistent,
Victoria Maftei

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI – CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial“ R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.U.I. 427282; Atribut fiscal R,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română – S.A. – Sucursala „Unirea“ București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: „Monitorul Oficial“ R.A.

5 948368 149755